

kommen rigtigt, men ogsaa disse Missionaer staae som Geistlige i Landet; der er derimod Andre, der tale om det hele Missionsvæsens Bestræbelse for at samle Folket. Den ærebe Minister meente, at det vilde være aldeles urigtigt, om han henvendte sig til den grønlandste Handel eller Bestyrelse for at aftale med den om Afsendelsen til Grønland af den paagjældende Geistlige. Jeg troer netop, at det vilde være rigtigt kun at handle i Forening med den Regjering, som engang bestaaer i Grønland, og som bør bestaae som absolut Regjering deroppe, saalænge Monopolet vedligeholdes; jeg er overbevist om, at der ikke kommer noget Godt ud af at handle uden i Forening med de der sthyrende Mænd. Dersom den ærebe Minister havde henvendt sig til Inspektøren og sagt: Kan jeg regne paa Eders kraftige Understøttelse, naar jeg sender en Mand derop? Finde I det rigtigt, at jeg gjør det? Hvad er der at gjøre? Kort sagt, forhandlet med Bestyrelsen og ifølge dens Mening sendt en Mand derop eller unbladt det, vilde jeg have fundet, at den rigtige Fremgangsmaade var iagttaget. Jeg mener, at det er meget farligt at gjøre nogenformigst Foranstaltning i Grønland, et saa særligt indrettet Folk og Land, uden efter Aftale med og i den fuldkomneste Overensstemmelse med de Folk, som engang regjere deroppe, og hvis Regimente vilde være endnu bedre, dersom de ellers due dertil, naar de ikke mødte Bansteligheeder fra Geistlighedens Side, hvad de efter de Beretninger, som foreligge, gjøre i mangfoldige Tilfælde. Den største Nød og Glendighed, som Grønlænderne have været udsatte for, og hvoraf de endnu lide, ligger i den Sammenhobning af Befolkningen, som Civilisationen gennem Geistligheden har været nærmest til at foranledige. Den ærebe Minister bemærkede fuldkommen rigtigt, at et saadant Folkesærd som det grønlandste, ligesom alle andre, der staae paa samme Standpunkt, ikke kan trives, naar det kommer i Berøring med Civilisationen. Vi have opammet Nesten idetmindste af den grønlandste Befolkning paa den særegne Maade, som vistnok staaer eksempeløs i den hele Verden; jeg ønsker, at man kan faae noget Godt ud deraf, men jeg har en alvorlig Tvivl om, at det Gode

vil ubrettes paa den Maade, som vi nu bestyre Grønland paa, ved den Maade, hvorpaa vi søge at opdrage de Indfødte. Det staaer for mig overordentlig tvivlsomt, om der kan komme Noget ud deraf; derimod troer jeg, at vi muligvis ved paa en forstandig Maade at frigive Handelen og iagttage forskellige andre Regler deroppe vilde være istand til at virke langt bedre.

Kirke- og Underviisningsministeren: Efter min Mening vil Frihandelen være Grønlændernes aldeles sikke Ruin.

S. M. Petersen: Efterat Forslaget under Nr. 3 er kommet til at indtage en efter mine Begreber saa unaturlig høi Stilling, har jeg ikke stor lyst til at sige Meget derom, men da jeg har været med at stille det, og det nu er min Afgt at stemme derimod, føler jeg dog, at det er min Pligt at udtale et Par Ord i saa Henseende. Jeg har med Fornøielse været med at stille det af den simple Grund, at det stadig har staaet for mig, som om vi ere førte bag Lyset af Theaterbestyrelsen; vi ere ved glimrende Lyster om, at det nu vilde komme til at staae godt til med Theatret, bragte til at indrømme den ene Sum efter den anden, idet vi have tænkt os, at det nu endelig maatte være nok. Det er imidlertid ikke Tilfældet; Theatret synker i finansiel Henseende dybere og dybere i Afmagt, og vi ere nu komne saa vidt, at den høitærede Kultusminister erklærer, at han vil fratæde sin Post, hvis ikke dette Tilskud bliver givet. Dette Sidste er den eneste Grund for mig til at stemme imod Forslaget; men naar Ministeren har talt om det store Tryk, der hviler paa ham ved Theatrets Bestyrelse, skal jeg bemærke, at det ogsaa er et ganske overordentligt Tryk, han i saa Henseende vælter over paa os; thi jeg antager, at det maa være den ærebe Minister bekendt, at Folkethinget ikke ønsker, at Ministeren skal fratæde sin Post i dette Dieblil. Vi ere saaledes under et Tryk, og det er dette Tryk, som gjør, at jeg stemmer imod Forslaget. Jeg skal imidlertid udtale det Haab, at den ærebe Minister ikke vil lade lang Tid gaae hen, inden han vil begynde paa den Reform,